

snad příště...

- Raadan HUDAK -

JEN PIŠTE

Jen pište a těšte se z toho
jen pište víc a více
jen pište jiní však hoho
jen pište půlměsíce
 Jen pište půlměsíce
 jen pište pišcům slávu
 jen pište a to sice
 jen pište další salvu
Jen pište další salvu
jen pište sladký med
jen pište o nich v právu
jen pište kdo má jed
 Jen pište kdo má jed
 jen pište převelice
 jen pište je máj hned
 jen pište na ulice
Jen pište na ulice
jen pište jiní dopsali
jen pište do petice
jen pište oni to spálí.

Místo úvodníku

Od té doby, co jsem byl vyzván nepočetnou redakční radou naší kolektivní tiskoviny k příspěvku do nultého /či prvního ?/ čísla, nezám klidný spánek. Moje mysl tíží pocit zodpovědnosti za svůj vlastní příspěvek k historickému prvnímu číslu, k základnímu kameni, ke kterému budou třeba jednou vzhlížet s pietou příští generace. Takže přemýšlím, dumám, hloubám, špekuluju a je tu dilema : Co napsat, abych neurazil a navíc se zalíbil ?
Co napsat, aby to bylo umění, ale aby se to dale prodal ?
Co napsat, aby to kritizovalo, ale aby to nebolelo ?
Jak psát, aby se to líbilo čtenáři i cenzorovi,
generaci naší i budoucí ?
Manifestaci čtvrtěční i páteční ?
Aby to šlo číst za přestavby i po ní ?
Aby ten článek dostatečně burcoval, ale ne zas moc,
aby byl dostatečně odvážný /ale ne zas moc /,
aby byl internacionální i český,
aby byl odborně na výši a přitom prostým lidem
srozumitelný /ale ne zas moc / ?
Jak smířit současnost a budoucnost ?

Ano, velké doba si žádá velké činy, revoluční změny, nová řešení !
A velké články !

Pamatujte. Příští generace kriticky zhodnotí vaše literární pokusy ve světle dějinné praxe a řekne : Toto není článek hodný doby velkých změn, nového myšlení; doby, kdy se strhávaly názvy zkosnatělých koncernů a vyvěšovaly názvy progresivních kombinátů, kdy se rozjela kola Škody Favorit, kdy se volily první Miss, kdy ženské ňadro vklouzlo na obrazovku, kdy nikdo nevěděl, jak se jeho úřad bude jmenovat zítra !

Tak tohle raději vzučvám. Objektivně prohlašuji pod tíhou okolností, že článek do 1. čísla nezvládnou napsat. Zalézám do díry a jdu si číst Švejka. A vy, snilkové a hochštapleři, pište, pište víc. Pište líp. Pište ! Než si nabijete držku.

Jan Trojka

Také pár slov na úvod

Začnu nezvykle. Mohu si to ostatně dovolit. Nulté číslo časopisu s mlhavou koncepcí, rozsahem i periodou vydávání je samo o sobě výjimečné v době přeplněné názory a pevnými programy.

V záplavě všech možných pokoutních plátků, třídních časopisů a nejrůznějších občasníků bude mít tento nový časopis skromné místečko. Zda bude či nebude halasit proti větru, překřičovat silnější hlasy, od základu bořit anebo jen tápat a hledat cestu, zda bude sebejistý, nerozhodný, všeobecný, konkrétní, zajímavý či podprůměrný, to vše ukáže blízká budoucnost.

Alé chtěl jsem začít odjinud. Kdysi jsem posílal své básně pravidelně staršímu příteli. Prožíval zrovna manželskou krizi a později mi řekl, že i ty mé mladické výtvary jej osvobodily od zbytečných myšlenek. Chodil po lese, vytahoval z kapsy archy básní, pročítal je zas a znova. Nacházel cestu podobnou te své, přestože jsme žili každý jinde, jinak a pro jiné cíle. K čemu tahle mírně sentimentální odbočka? Snad právě tohle jediné mělo smysl - báseň pronikla, dotkla se a zmizela v jiném člověku. Bez výkřiků a přesto tiše inspirující a uklidňující. Mám zvláštní pocit, že by i náš časopis mohl vyjít ze stejných kořenů. Neměl by jen prodávat již hotové výtvary a za každou cenu se prosazovat. Měl by umět hladit a bez zbytečných gest zachycovat pozornost. Není to výzva k pasivitě, ale naopak k sebezdokonalování a hledání nenásilných cest ke čtenářovi. Při rozdílnosti autorů, jejich povah i stylů, je samozřejmě tento článek pouhou utopií a je předem odsouzen k věčnému sebeobhajování.

Není už obecným zvykem podporovat jedinou, jasně vymezenou ideu a zvláště ne u skupiny autorů, kteří jsou nestejně daleko na své tvůrčí cestě, osobní cíle /neříkám sobecké/ mají dnes mnohem silnější pozici. Zde se odkloním od teoretizování a začnu se ptát. Jak se prezentovat? Jako jednodílná skupina /jde přece o autory z jedné třídy textařů /nebo jako seskupení přísných individualit, z nichž každá si stojí neochvějně za svým stylem i názory a je schopna si svoji výlučnost a původnost obhájit?

Nebo nechat všemu původní zmatený a nejednotlivý tvar ? Přiznat si, že originalita většiny z nás dosud nedozrála k výšinám a víceméně kolísá mezi desítkami cizích vlivů a pomalu naplňovaným přáním být svůj ?

Vždyť i zájem o časopis je u každého z nás jinak odstíněný, nestejně motivovaný, závislý i na autorské sebejistotě . Máme snad teoreticky větší předpoklady než tvůrci běžných třídních časopisů, ale zas ne tak daleko, abychom nedokázali vše zkazit hned v úvodu. Každý z autorů je na své cestě, rozjetý podle určeného programu a bude mu zatěžko v této fázi zabíhat do příčných směrů a zkoušet psát i jiné literární útvary. Úvodník nultého čísla má opravdu spousty výhod. Může být věcný a přesný, může si pohrávat s nereálnými nadějemi, budoucnost je pro něj stejně vzdálená jak pro dítě, nebojí se, bude jak bude. Mohu si tedy vytvářet zidealizované představy, aniž bych tím někoho pobouřil či znejistil. Mám růžový plán zajímavého a všestranného časopisu, který se nebrání žádné tematice a trvá přitom na původní tvorbě. Co je za tím vším ?

Chuť spoluvytvářet, uvádět do pohybu, zaujímat, sebe i ostatní inspirovat a zároveň s dostatečnou dávkou nadhledu a sebeironie včas zhodnotit případnou bezradnost i silně nerovnoměrnou úroveň příspěvků i motivací. Přirovnání časopisu k dítěti snad nebude násilné ani příliš ohehrané. Nevíme, jaký bude, jak se bude/či nebude/ vyvíjet, které nemoci prodělá a do jaké míry jsme každý schopni jeho vývoj ovlivnit.

Myslím, že pokud své schopnosti nebudeme propíjet v alkoholu zbytečné pýchy nebo naopak užvaněného nicnedělání, máme při troše snahy šanci, že se nám to dítě narodí pod rukama normální. A pokud ano, že při opožděných projevech debility a nezdravého vývoje ho zbytečně nebudeme udržovat u života.

Myslím si, že jakékoliv agitování se vymyká smyslu tohoto článku i mým potřebám. Každý sám si postupně jistě uvědomí, co je nezbytné proto, aby časopis opravdu žil, reagoval na současné podněty a nebyl jen neživou sbírkou textů, psaných jindy a pro jiný účel. Pokud chceme pomoci tomuto dítěti, nešetřeme na něm. Kupujte mu nové šaty a hračky. Možná to později oplatí vám i čtenářům.

Pavel Šubrt

Badek Režný

P O D Z I M

Vždy ráno, když vyjdu ven, někoho z nich potkám.

Ač se známe už hezkou řádku let, ještě nikdy jsem je neviděl všechny čtyři pospola. Většinou chodí každý sám. Jako by k sobě ani nepatřili. Jako by se ani neznali. Jen někdy, ale to už musí být, jdou ve dvou.

Zrovna tak jako dnes.

Je to podivné. Známe se už takovou dobu, ale dosud jsme spolu nepromluvili jedno důvěrnější slovo včetně mlčenlivého "Dobré ráno".

Snad je to vzájemný ostych či úcta k soukromí.

Snad je to strach něco hezkého si nepokazit.

Možná je to i něco víc...

Ať svítí slunce, fičí vichřice nebo padá sníh, vždy se na sebe, jen zdvořile usmějeme a jdeme dál. Každý tou svou cestou. Přesto jsme si na sebe tak nějak zvykli a rána bez našich setkání by byla tísnivě prázdná. Mnohdy nemohu ani dospat a jak malé mrně se těším, až se znovu uvidíme. Avšak stále častěji při usínání je mým společníkem strach. Takový všeobjímající strach, abych náhodou jejich příchod nepropásl. Aby neprošli kolem a já už o tom nevěděl. Bojím se toho dne, kdy se ztratí z mého rána. /Proč je nám vzácné to, co už nemáme a z toho pohledu jsme trochu nespravedliví k tomu, co nám zůstalo ?/

Díval jsem se za nimi tak dlouho, než mi zmizeli v ranní mlze. Pak jsem se obrátil a vydal se na svou pravidelnou procházku. Vzduch voněl vlhkem tlejícího listí a já doufal, že to smutný ráno ještě dlouho nepřijde.

P Ř Í Z R A K

Tuhle v noci jsem měl strašlivý sen. Nebyl jsem přis,érovatelem časopisu Snad příště, ale redaktorem Mladé fronty, deníku mládeže a při pročitání dopisů čtenářů se mi dostal do rukou i takovýto: Je mně 63 let a pořád se činně zapojuju do naší socialistické společnosti. Proto se taky zajímá, co a jak se děje. A protože v posledním čase je všude v novinách plno nepěkného čtení o naší mládeži od různých odborníků, kteří tlučou na poplarchy a k popisu velké části mladých používají termíny /jestli jsem si je dobře zapsal/ jako: citová deprivace, narušená hodnotová orientace, absence kladných identifikačních vzorů a všelijaké podobné, tak jsem si řek, Bohouši, to bys neměl nechat tak a měl bys jim napsat, co s tím, aby se imrvére nechodilo jen kolem horké kaše a taky se řešilo. A tak píšu. A rovnou se vás ptám, kdo za to všechno může? Podle mne je chabý hledat chyby v mládeži, ale je třeba je hledat v sobě, teda ve vás. Jakou mládež jste si udělali, takovou ji máte. Vůbec se nedivím, že nemá "kladné identifikační vzory". Kde je má taky chudák najít? Vždyť, jak se teď píše, "morální stav mládeže je odrazem všeobecné vžitého měšťáckého způsobu života, přínášejícího mravní upadek, pokrytectví a nedostatek citové složky vnímání". A ještě jsem četl, že "tato skutečnost nedeklasuje pouze jednotlivce, ale celou mašinerii společnosti a posléze celou společnost." Přitom jsem si vzpomněl na souseda sadaře, kterému se nevyvedly blumy a který se čítil a říkal mi, pane Platfus, ten strom pokácím a zasadím jinéj, nemocnej strom nemůže mít zdravý ovoce. No, a mě napadlo, že naši mladý jsou ty blumy. Jistě pak i vy pochopíte, že mládež je první obětí i toho článku, jak tam stálo, že se děje "všeobecná devastace elementárních lidských hodnot, jejímž důsledkem je celospolečenské trauma, vyhovující přečevším asociálům a ústící v nevážení si ničeho, nikoho a nakonec ani sebe samých": A navíc, že "sociální spravedlnost živoří v zatuchlých šuplicích zbytnělých samoučelných institucí." To si už dlouho dobře avědomuju i s tím, že je proto málo i nás, skutečných osobností,

nás, kteří se dokážeme prosadit a uplatnit svoje schopnosti i přes tu/jak píšete/"niveelizaci, která postihla téměř všechno". A přitom je náprava ve společnosti, a proto i mládeže náramně jednoduchá. Chce to jenom změnit meteorologii, nebo jak vy byste to učeně nazvali "společenské klima". A bude po problémech. Staňte se vy sami těmi "kladnými identifikačními vzory", žijte s mladejma družně, mějte je rádi, buďte k nim velkorysí a dopřejte jim opravdových hodnot. Mládež vám bude oplácet stejně, bude vám důvěřovat a pustí vás i sednout a přestane se vzhlížet v pochybných západních idolech a s tím zmizí i metla alkoholismu, drog a úpadkové hudby.

Možná vám to zní jako odtržené od života, ale říkám to z vlastní zkušenosti. Dobře totiž vím, že moje osmnáctiletá milenka mě má ráda pro můj charakter, pro to jaký jsem a ne kvůli tuze-xovému oblečení, na které jí přispívám, či pro můj mercedes automatic a vílu v Hodkovičkách, o nichž je navíc přesvědčena, že jsem si je pořídil ze svého platu. Bezvýhradně mne uznává a věří také, že moje úspory pocházejí ze šesti výher prvního pořadí ve sportce.

Budu už končit, máme za chvíli schůzku v Interkontinentalu, tak bych chtěl ještě na závěr říct, abyste obrovské možnosti socialismu nenechávali ležet ladem. Prptože to všechno mi umožnil, i přes výše uvedené výhrady, právě socialismus. Važte si ho, je ho už málo !

Že se nepodepisuju to snad chápete. Lidi jsou banda závistivá e nepřející ...

Dočetl jsem a hluboce se otrásl, až jsem se praštil o psací stroj - a probudil se. Boule, kterou jsem si způsobil o pelest postele, mě citelně bolela, ale přesto jsem byl šťasten, že se mi to všechno jenom zdálo. No jasně, vždyť také člověk se jménem Platfus je něco nemyslitelného. Svítalo a já jsem vyhlédl z okna. Ranní mlhou se jako přízrak nehlučně prodíral stříbřitý mercedes se starším mužem a mladou dívkou ...

Pod nátlakem krucifixů
 černých bund a černých fixů
 ostříhal bych se dohola
 móda je hrozná potvora

Do tónů písní mám se vložit
 a nebo jenom v klidu dožít
 zapustit někde kořeny ?
 - to je tak leda pro křeny.

Nad ránem

hodiny se stále nechtěly zastavit
 venku přšelo štěstí
 a pomalu se měnilo v šedé bahno
 Pouliční lampy přestaly dýchat světlo
 a nahé stěny domů
 dostaly tajemné obrysy
 barokních žen

Epitaf

koupil jsem dívce deset květů
 a popřál hodně pohody
 je to tak směšné jako básně
 co vytešou nám na hroby

Breton Dali a já

ten breton byl frajer
 zašeptal přítel
 a rozeplnul dívce knoflíček u krku
 obláček dýmu
 zmatený úsměv
 přivřená ústa
 kapičky potu

výkřik a zrychlený tep
 fantazie si udělala uzel
 na kapesníku mých představ
 a já přibílil krajkované kalhotky
 na podobiznu Salvatora Daliho

BIGBEAT OD PUTIMSKÉ BRÁNY

Ve Šrámkově Písku se v melancholickém říjnu konalo oblastní kolo Rockfestu 89. Celkem 9 kapel se ucházelo o přízeň asi 600 posluchačů a o postup do krajského kola. Porota, která se tentokrát nesestávala z důchodových dechovkářů, ale vesměs z mladších jazzově i rockově orientovaných muzikantů /např. Petr Muk ze skupiny Oceán/ však občas podléhala individuálním názorům, které měly k objektivitě dost daleko. Do krajského kola byly doporučeny dvě skupiny: Rukáv a Lidová metalice pana Lískovce. U píseckého Rukávu je doporučení velmi diskutabilní. Mladí muzikanti této formace sice v úvodu svého vystoupení zdůraznili, že mají velmi rádi Lauru i s jejími tygry, ale z hudby to již tak patrné nebylo. Rytmické nepřesnosti, bezvýrazná hudba a nic neřešící rádoby optimistické texty nezakrylo ani bezprostřední a pohodové vystupování zpěváka skupiny. Mám dojem, že v kraji budou bez šancí.

Druhá postupující písecko-strakonická skupina Lidová metalice pana Lískovce i přes nepřízeň některých členů poroty dokázala, že i v žánru ne přesně označovaném heavy metal se může najít cesta ze stojatých vod. Výtečná muzikantská úroveň, hlavně pak výkon bubeníka Roberta Fleka /mluví se o něm i v pražských kuloárech/ společně s jasnou koncepcí, která se opírá o tradice lidových jarmarků a pouťových oslav, dává souboru velké perspektivy do budoucnosti. Textově se kapela opírá o odkaz českých dějin, takže zde uslyšíte skladby jako Hrad Helfenburg, Boží bojovníci, Dalibor nebo Mistr Jan. Duší skupiny je zpěvák Jaroslav Lískovec, který je zatím bohužel víc showmanem než zpěvákem.

Jinak se vše odehrávalo v barvě šedi. Několik dalších heavy metalových pokusů, z nichž nejtrapnější bylo vystoupení skupiny Kramle, zahrnovalo člověka k baru.

Největším zklamáním byl výkon dříve nejprogresivnější jihočeské formace Primator Dittrich. Vynikající klávesista Martin Vokroj /měl spolupracovat s Radimem Hladíkem/ přivedl svůj soubor za 8 let jeho existence od "Genesis" až k "Vašovi Patejdloví"/místy až příliš okatě/. Tak, kde se linou libivé harmonie a melodické vyhrávky kláves a kytary, tam se urputně lopotí bicí, které honí přesněji, ale skoro barovou baskytaru.

Texty v podání hlasova dobrého,leč výrazově naprosto nezajímavého zpěváka,vyznívají příliš bezdějově,niterně a odcizeně.Škoda této písecké kapely, která si již před 6 lety zasloužila vlastní LP desku.

Zklamal i milevský Fantom, který letos oslavil 15 let své činnosti.Po odchodu V. andulky Kašpárkové a Jiřího Zelenky do Prahy se soubor utápí v jakémsi hybridu popu a rocku.Nic neurazí, ale ani nepřekvapí.Prostě stále stejná písnička.Budvar u baru chutnal mnohem líp.

Ze zbývajících skupin stojí za zmínku ještě písecké Proto. Kapela na sobě za několik posledních měsíců popracovala, a tak se jejich téměř jižanský rock na jihu Čech příjemně poslouchal. Zaujal především zručný bubeník a nápaditý, i když technikou nikterak neoplyvající "lampasácký"kytarista Roman Gašparik.

Rockové konzervativní jižní Čechy přivedly na světlo světa jen málo zajímavých skupin.Snad se k novoromantickému Oceánu přiřadí i lidově metalové Metelice pana Lískovce.Škoda jen muzikantské nevráživosti a netolerance.Tato výtka platí i Petru Mukovi z budějovického Oceánu.Všichni nemohou hrát jen syntezátorový pop-rock, stejně tak jako nemohou hrát jen metal nebo funky.Jak já říkám: Budvar je výbornej, ale stejně dobrej je i protivínskej Platan.

Takže na lepší časy našeho rocku - přátelé !!

Milan Princ

Klíčovou dírkou

Klíčovou dírkou
v údivu nad příliš známou hrou
do vedlejšího pokoje
bez touhy dělat rozbroje
hledíme na ty
co víc jsou

Závidíme
to co máme
každý hledá
nové známé
jiný krade
to co vidí
málokdo se
za to stydí

K soukromí šťastně donucení
na židli samou ochotou
každým dnem víc a víc unavení
doma co domovem však není
sčítáme sny
co s ránem jdou

Závidíme
to co máme
každý hledá
nové známé
jiný krade
to co vidí
málokdo se
za to stydí

Z marných snů máme už svou řeku
stavíme dům pod střechem díravou
svou roli tvoříme ve spěchu
ne však pro svoji potěchu
pro oči těch
co stejní jsou

Závidíme
to co máme
každý hledá
nové známé
jiný krade
to co vidí
málokdo se
za to stydí

Trochu se mi zamotala hlava. Náměstí bylo tiché, ale za chvíli začnou lidé prchat z kina, aby dohonili promeškané minuty. Na laněch visela hesla, která stejně nikdo nečetl a když, tak jen pro zasmání. Od "Tří Korun" se líně belhala hudba. Tóny podivně kulhaly a pak se rozprskly o dláždění. Nad radnicí zamával poselením paprskem den a noc si zamula ruce. Na věži bilo deset. Pět policistů vyrazilo vozem ze svou prací. Všechno perfektně klapalo a zapadalo do sebe. Jen já si byl jist, že nikdy nikam nezapadnu. Snad jedině do země.

Kroky, kroky, kroky - moje kroky. Co krok, to vteřina. Pár kroků a je tu podzim. Pár dalších kroků a je tu smrt. Od vody vanul teplý vítr. Most byl liduprázdný, a tak se sochy chovaly jako lidé. Svatí se chechtali a házeli si svatozáří. Klaněli se mi a zpívali žalmy. Ale tak nějak divně - veselé. Od "Svaté trojice" byl slyšet rachot. Duchové asi hrají ďábelskej bigboš v kostelní síni. Přidal jsem do kroku. Měsíc vyjeveně koukal do otevřených hrobů. Z pootevřených dveří sálu se linula hudba. Průsvitná těla se zmítala v šíleném rytmu. Dlouhovlasý Ševčík sóloval na housle, až se mu šedivé vlasy zaplétaly do strun a řval podivný text, kde se v refrénu stále opakovalo: I'm Jean Luc Ponty, I'm Mr Hrubý". Augustin Sedláček tvrdil basu, že by Padrůněk zbledl závistí. Ostatní mlžnaté postavy jsem neoznával. Na zemi leželi také nějací lidé nebo duchové. Byla to změť propletených těl v divokém rytmu hudby a tance. Skoro všichni na něco hráli. Od houslí přes kytary, flétny, trubky, lesní rohy, pišťaly, triangly, bubínky, listy, varhany, až po kovové tyče, kříže, větve a řetězy. Zatočila se mi hlava. Uviděl jsem Jimmyho Hendrixu se svatozáří a Janis Jo, lin s flaškou whisky, jak plují na létajícím koberci a kouří marihuánu nebo nějaké podobné lahodné svinstvo a mávají mi a kynou, abych je následoval a opustil tohle pozemské bahno. Chtěl jsem se vznést, ale tělo mi bylo překážkou, a tak jsem jen zavolal, že určitě brzy přijdu, ale že ještě nepřišel vhodnej čas. Slzy se mi finuly po tvářích a byl jsem strašně veselé nešťastnej jako při jazzovejch dnech, protože mi bylo jasnej, že všechno krásnej jednou skončí.

Hodiny odbily půl jedenáctý, já stál zase na mostě a civěl na měsíc, který se na mě šklebil jednou z oblohy a jednou z vodní hladiny, schizofrenik jeden.

Zmínka k filmu Malá Věra

Propíjím se k obrazu a nestačím vstřebávat útoky zvuků, podivnou mozaiku háček, výřčků, hysterických scén, ale také všeprosakující beznaděj. Úmorný život, stereo.yp povýšený na ureající hladinu standartu, neschopnost /nebo nemožnost ?/ prolomit ledový krunýř absurdity.

Mluví o sovětském filmu Malá Věra, který v říjnu proběhl v jediném promítacím dni v kinu Světozor. Je názorným příkladem, jak zkreslenou představu jsme díky pečlivému výběru naší distribuce dosud o sovětské kinematografii měli.

Žádná strmalá psychologická kresba, žádná plakátová proklamace /a když, v ironickém smyslu/, tabuizovaná témata /sex, kontakt policie s mládeží na diskotéce, otevřené názory/ jsou zde zpracovány naprosto živě, věrohodně a rozhodně bez samoučelných efektů. Navíc dynamické střídání suše realistických scén s dějově exponovanými prvky a barvitým prostředím zaručuje stálou divákovu pozornost.

Jde o příběh průměrné ruské rodiny, v níž dospívající dcera Věra symbolizuje odpor mladých k přežívající neměnné konstrukci života starší generace. Utíká do světa jiných barev, větší dynamiky, ale také světa apatie, cynismu a rychle nastupujícího chladu v citovém životě - přestože právě náhlý zvrat v citovém životě Věry způsobí celou sérii otřesných momentů, vyvěrajících z nepochopení jedné generace druhou/.

Děj filmu opravdu nepřesahuje rámeček této silně exponované problematiky. Jde však o víc, o bezbřehou beznaděj /i když často nepřiznanou/ mladých lidí najít svou cestu, o touze vyhnout se desítkám bariér, které je předurčují dopadnout jako jejich rodiče, udření a opotřebování prací a životem bez radosti a fantazie. Samozřejmě je tato touha často symbolizována extrémně nepřijatelnými pro průměrného člověka /rvačky, alkohol, povrchní vztahy a milostná nevázanost, ale i odmítání přežívajících hodnot/.

V několika stručných kritikách, které se objevily v našem tisku, se mluví v souvislosti s tímto filmem o "maloverných hrdinech", případně o nic neřešícím úhlu pohledu apod.

Můžeme snad sami sebe klamat tím, že vše se dá překonat silnou vůlí ? Nepřipomíná to bezbřehou apatii věřících v minulých stoletích ? Pokud máme věřit, tak v hodnoty, které nás teoreticky obklopují nebo v ty, které jsou nám určeny do budoucna ? Můžeme snad přehlížet labyrint, v němž žijeme a koridory, do nichž je vehnán náš život ?

Nemyslím si, že právě víra v cokoliv /sama o sobě pasivní/ by měla být hlavním nástrojem k překonání fatalismu v nás. Přesněji víra u lidí nevzdělaných, bez fantazie, deformovaných prožitými neúspěchy, kteří nemají s čím svůj život srovnávat. Nesnájí jiný model života než svůj, případně model, zkarikovaný výkřiky a hesly masmédií, který při srovnání s tím, co nás skutečně obklopuje vychází i pro lidi apatické podivně zkruslený.

Věra ve filmu symbolizuje antipól představ svých rodičů, odpor k stereotypu, k nekonečnému a pro ni nesmyslnému sledu domácích prací, hádek, scén a nudy. Každý pokus ze strany matky o harmonizaci vztahů v rodině vždy končí fiaskem, křehčovitým výbuchem, totálně popírajícím předchozí snahy.

I negace Věry je totální, nehledající východisko, neexistující cesta dorozumění mezi oběma generacemi, jen tehdy, kdy únava a bezradnost přesáhne únosnou hranici. Přestože obě strany po vyřešení sporů a neshod touží, vycházejí dál podvědomě z přesvědčení, že změnit toho druhého je nemožné, čímž jsou předem všechny usmířovací manévry odsouzené k nezdaru.

Na zdánlivě úzkém záběru ruské rodiny je uemonstrována obecná beznadějí lidí bez cíle, pro které ani zaměstnání ani soukromý život nevytváří dostatečný prostor pro všestranný, citové bohatý život. Alkoholismus otce, hysterie matky, cynismus a apatie Věry není příčinou, ale následkem.

Tak i závěrečné momenty /pokus o sebevraždu Věry, otcova smrt/ jen dovršují beznadějí, které jsou hrdinové filmu vystaveni /a nejen díky své pasivitě a nedostatečné víře v určený model budoucnosti/.

Nelze souhlasit s některými kritiky, kteří považují výkon hlavní herečky za nevyvážený a v některých případech za přehrávání. Široký rejstřík, který musela zvládnout v této roli, musel v sobě logicky zahrnout i značné expresivní pojetí některých scén.

Pavel Šubrt

J E Ž E K V K L E C I

smích mi padá ze rtů
anděl přešel k čertům
tma nám dýchla na sklo
zas to na nás prasklo

obleč se a hrajem
papír nůžky kámen
jednou tma pak světlo
všechno se nám spletlo

hlásky slova věty
zapomínat s léty
jak na péro hračka
aspoň že tě mačkám

úvodníky z novin
na dně koše lovím
čtu pak nejmiň po sté
že jsme optimisté

po dvou po třech deci
jsem jak ježek v kleci
pak dám ještě kávu
černě zapít slávu

Prohrané_pocity_a_sny

Horká tma připoutaná k zemi
sající sladce z kamene
tríští se do němoty dnů
jak spící s procitlým se baví
v jediném dni a jedné noci
o počtu prohraných pocitů a snů

A blázen se již neusmál
své slzy roní do daleka
od sloupu k sloupu v potácivé chůzi
Sám pojednou však zůstal stát
tváří k vzdálenému nebi
kam volali ho druží

Romance

Po smutné cikánce jak žebrák
po skývě chleba
až se mu někdy dech tají
když marně hledá
jak včelka žlutý pyl květu
co teprv vyroste

Unaven odnáší každý den
a spousta portrétů
které ho zklamaly neb hledá po léta
jedině tuhleto
co nikdy neviděl však touha po ní
říká - ji poproste

Pavel Šubrt

Z cizího úhlu

Pomalý déšť. Jako rozhodování.
Ústa plivala slova. Psi stále žili.
Hlavu na stranu. Lidé zatím milovali.
Ztráceli se a chtěli další pozvání.

Do bytů. Do mrtvých hovorů.
K závorám. Dolů a nahoru.

Procitání hmyzu

hmyz kropí vířením vzduch
je teplo
jako v kocovině
je teplo
jako po jídle
je teplo
jako při popravách sněhuláků

hmyz zdobí bzučením siestu
je teplo
jako v psím snění
je teplo
jako v hladu
je teplo
jako při rozdávání slibů

hmyz stoupá do jiných vrstev

N Á V Š Ť Ě V A

Létající talíř přistál na skalnaté terase zatopeného lomu. Jezírko pod ním se stříbřitě lesklo. Čtyřčlenná posádka nejistě vystoupila na šedobílou horninu a vydala se směrem ke srázu.

Pozoroval jsem je dalekohledem, ukryt za šípkovým keřem na vrcholku skály. Ufoni se obezřetně pohybovali v neznámém prostředí a mě udivilo, že mají boty Puma, džíny Levi Strauss a trička Adidas, případně s nápisy Coca cola is best a I am miss of universe.

Ufoni došli k okraji plošiny, společnými silami uchopili co největší kus horniny, shodili ho dolů a snapětím očekávali, co se stane. Zjištění, že hornina neplave a že kapalina dole hlučně vystříkla, je zřejmě uspokojilo, takže několikrát nadšeně vykřikl hé a héhé a se zájmem naslouchali, jak se jejich výkřiky tříští v mohutném členitém masivu kolem. Vzápětí však upoutal jejich pozornost jakýsi pestrobarevný pernatec křikem vyplašený, který se vzdaloval nízkým šustivým letem.

Po této základní průzkumné orientační akci se výprava rozdělila. Největší ufon začal lámat a odsekávat kusy hojně se tam vyskytující vysoké vegetace a snášet je na jedno místo. Dva menší ufoni při svém pohybu lokalitou zase systematicky shromažďovali ve svých náručích nízkou vegetaci s barevnými vrcholovými částmi. Nejmenší ufon se odvázně vydal nejdále od místa přistání a v rámci dalšího seznamování s podivným prostředím Země rozkopal několik malých, poduzřelých útvarů s kloboučky, když se předtím opatrně vyhnul nebezpečně vějířovitě se ježící biomase s pichlavými bodci a se záhadnými malými červenými elipsoidy. Následně se ovšem ulekl, když narazil na další pichlavý objekt, na absurdního živočicha s ostnatou pokrývkou těla, jenž se prodíral nízkou vegetací. Malý ufon sebral odumřelou část vysoké vegetace a začal s ní dorážet na bizarního tvora. Ten však po kontaktu nijak netoužil, svinul se do koule a trpně se nechal postrkovat sem a tam. Rozmrzelý ufonek proto netečného živočicha brzy opustil a vrátil se k létajícímu

talíři. Ten se nyní nádherně leskl, neboť velký ufon jej mezitím očistil jarem smíchaným s objevenou kapalinou od kosmického prachu, který na něm lpěl patrně při průletu Magellanovými mraky.

Malý ufon vyndal z útroby stroje magnetofon Panasonic a již se až ke mně nesla tvrdá hudba Iron Maiden.

Činnost expedice vypadala i nadále velmi koordinovaně. Zatímco velký ufon vylil ze zásobních nádrží pohonnou hmotu na již připravenou hraničku a zapálil ji /zapalovačem Ronson/, dva ufoňi středního vzrůstu rozložili vedle talíře rozkládací židličky a stolek Camping. Na něj pak s jistým chvatem kladli postupně Šumavský chléb, vanilkové rohlíčky, rybí a vaječný salát v kelímkách, rajská jablíčka v igelitovém pytlíku, papriky a broskve, hořčici s křenem, písničkou paštiku, líbušskou pomazánku, několik lahví limonády Broňa a nezanedbatelné množství přeštických klobás. Ty si pak všichni ufoňi upražili na prudce plápolajícím ohni a za doprovodu temperamentních Deep Purple jimi spolu s dalšími potravinami zvýšili svoji energetickou hladinu, předchozím počínáním pokleslou.

Tu náhle velký ufon pohlédl na displej svých digitálních hodinek /Hogkong/, mocně vzkřikl něco jako s'riál a na tento povel začala celá výprava horečně balit. V okamžiku naskákali do létajícího talíře a zmizeli za kopcem.

Přemýšleje nad tím vším opustil jsem svůj úkryt a seštopil dolů. Na místě pobytu ufoňů dohořival oheň, kolem se povalovaly kelímky, kousky igelitu, nádobka od jaru, plechovka a lahev s uraženým hrálem. Opočál ležely dvě velké kytice z chrp, pantoflíček, pryskyřníků a koniklece. Mlčky jsem uhasil dohořívající borovicové větve, zahrabal odpadky a na hlinu, která je zakryla, jsem jaksi automaticky položil už beznadějně vadnoucí květiny.

A tak jsem pochopil, jak to všechno je. Zatracení ufoňi ! Oni se totiž ze svých výletů mají kam vrátit, bude-li Země neobyvatelná. Pozor na ně, je jich čím dál víc ! A jak se doveuně maskují ! Vypadají docela jako lidi. Jsou nám k nerozeznání podobní. Dokonce i ty jejich létající talíře jsou dokonale kamuflvány. Tenhle vypadal úplně jako vůz zn. Škoda ACA-90-45.

K o n e c l é t a II

Stud obklopil
to co zbylo
a slzy
nám přestaly patřit
Zůstala jen čísla
aby vzpomínala

Pavel Šubrt

P o t e n k é p ě š i n ě

po tenké pěšině
utíkám domů
překousnout samotu
rozdřobit hlad
a děti úzkosti
nechat jít spát

po tenké pěšině
zbytečně tajně
utíkám malovat
úsměvy stromů
tebe chci slyšet říct
oba jdeme domů

O B S A H :

Jen pište(R.HUDAK).....	0
Místo úvodníku /J.Troska/	1
Také pár slov na úvod /P.Šubrt/.....	2
Podzim /R.Režný/	4
Přízrak /V.Jatel/	5
M.Princ - Krucifix Nad ránem Epitaf Breton Dali a já	7
Bigbeat od Putimské brány/M.Princ/.....	8
Klíčovou dírkou /R.Režný/	11
Stupeň poznání-úryvek/M.Princ/.....	12
Zaínka k filmu Malá Věra/P.Šubrt/.....	13
Ježek v kleci /M.Princ/	15
R.Hudak - Prohrané pocity a sny Romance	17
P.Šubrt - Z cizího dluhu Procítání hmyzu	18
Návštěva /V.Jatel/	19
Konec léta II /R.Režný/ Po tenké pěšině /P.Šubrt/	21

ilustrace Petr Ůlehla